

NA VZHODU NIČ NOVEGA

(Odprto pismo Ministrici za zunanje zadeve gospe Tanji Fajon)

Spoštovana gospa Fajonova,

Te dni dobivate mnogo pisem in nasvetov, kako ravnati v umazani vojni dveh hegemonističnih interesov, ameriškega in ruskega, v kateri se je, ne čisto povsem brez svoje krivde (desetletje proti-ruskega nasilja v Donskem bazenu) znašla Ukrajina. Ker pa se večina piscev teh pisem vendarle izogiba vrsti dejstev in brutalni resnici o njih, sem se odločil, da vam tudi sam napišem pismo o stvareh, ki me mučijo že od trenutka, ko mi je postalo jasno, da je ruska vojaška intervencija postala neizogibna, ker evropska diplomacija ni opravila svoje domače naloge. Za to sem se odločil po »pogumni« potezi slovenske vlade, da v Ukrajino pošlje naše oklepnike.

Te dni sta iz izmučene Ukrajine prišli dve pomembni novici, ki pa v naših medijih nista bili deležni pozornosti, ki jo zaslužita.

Prvo je sporočil Zelenski, ko je dejal, da »so zaloge ukrajinskega orožja sovjetske in ruske zapuščine izčrpane oz. uničene. Ukrajina lahko nadaljuje vojno le z večjimi dobavami modernejšega orožja, ki bi ga poslale ZDA, VB in EU«.

Druga je prišla iz vojaških krogov in je nepreverjena: Ukrajina vsak dan izgubi 100 – 200 vojakov. Čeprav je večina informacij iz tega vira praviloma prirejenih oz. ponarejenih, je v njej verjetno kar nekaj žalostne resnice.

Medtem se je vojna prevesila v zadnjo fazo zavzetja Donskega bazena. To pomeni, da bo Rusija v nekaj dneh ali tednu v celoti nadzorovala regije, poseljene z Rusi, v katerih so v zadnjem desetletju ukrajinske oblasti Rusom kratile osnovne človeške pravice: prepovedale so ruski jezik v upravnih postopkih, ukinile so dvojezično šolstvo, v morilskih napadih ukrajinske para-vojske je bilo v zadnjih desetih letih ubitih več kot 15.000 ljudi, v veliki večini (80 %) seveda Rusov. Čas je, da ta dejstva, na katera Putin opozarja že celo desetletje, končno priznamo kot enega glavnih razlogov za rusko vojaško intervencijo.

Z zavzetjem Donskega bazena in severne obale Črnega morja bodo glavni cilji ruske intervencije doseženi: v teh področjih bo ukinjena ukrajinska oblast in bodo postali potencialno »neodvisni«, Rusija bo nadzirala Črno morje in dokazala, da je Krim dokončno njen, kot je bil včasih. Ostalim ciljem bi se Rusi v pogajanjih verjetno zlahka odrekli: zamenjavi oblasti v Ukrajini (kot so to storili Američani v podobni vojaški intervenciji v Iraku) ter ukinitvi sankcij.

Sankcije ZDA in EU proti Rusiji bodo tako ali tako počasi izzvenele. Evropa se še vsaj desetletje ne bo mogla povsem odreči ruskemu plinu in nafti, čedalje več evropskih podjetij in držav pa intenzivno išče in najdeva razne obvoje, kako se izogniti tem sankcijam. Podražitev energentov (ki jim že sledi podražitev jekla in redkih kovin) pa Rusom tako ali tako bolj koristi kot škodi. Tudi umazano nasilje nad ruskimi kulturniki in športniki oz. njihovo izključevanje iz mednarodnih prireditev (po »načelu kolektivne krivde«!) vse bolj blede; britansko vztrajanje pri njem spreminja legendarni Wimbledonski teniški turnir v prijateljsko tekmovanje, ki ne bo štelo za točke ATP!

Medtem se vojna nadaljuje in spreminja v pozicijsko, ki je Ukrajinci (zelo verjetno) ne morejo dobiti in Rusi (zelo verjetno) ne izgubiti. To seveda pomeni, da sta ti verjetnosti tako majhni, da na njih ni mogoče sprejeti vsaj malo racionalne odločitve o nadaljevanju vojne. Ne smemo namreč pozabiti, da lahko ruske tovarne orožja vsak dan proizvedejo do desetkrat toliko tankov, topov in raket, kot jih izgubijo. Zaloge

starega orožja v zahodnih državah, ki so ga doslej pošiljale Ukrajincem, pa tudi niso neomejene in vse te »donatorice« se bodo slej ko prej začele spraševati, kakšen smisel ima še nadaljnje »doniranje« orožja na ukrajinsko vzhodno fronto.

To vojno dejansko plačuje EU, z višjimi cenami energentov in s tem višjimi stroški industrijske in kmetijske proizvodnje ter transporta. Vse to vleče EU proč od politike »zelenega razvoja«. Nemčija je že napovedala, da se delno vrača k premogu. Američanov zaradi tega seveda ne boli glava. Oni so svoj glavni geostrateški cilj že dosegli: pretrgali so vse tesnejše povezave EU in Rusije. Brez te povezave postaja Evropa predpražnik ZDA.

Čas je torej za pogajanja. K temu ne silijo samo ekonomski razlogi. Pomemben je namreč tudi podatek o ukrajinskih žrtvah, ki so po mnenju strokovnjakov približno 5 – 10 večje od ruskih. Vsaka pošiljka npr. britanskega orožja, ki podaljša vojno za teden dni, pomeni torej približno novih 1000 žrtev na ukrajinski strani (po ukrajinskih podatkih, navedenih zgoraj), ne da bi se razmere na fronti bistveno spremenile. Ali povedano drugače: z vsakim topom, ki ga VB pošlje Ukrajincem, zadrži deset Ukrajincev v frontni klavnici. So se ZDA, VB in EU res pripravljene na tej fronti bojevati do poslednjega Ukrajincea?

V čigavem interesu? V »obrambi demokracije«? V imenu tiste demokracije, ki so jo ameriške vojaške intervencije prinesle Vietnamu, Pakistanu, Afganistanu, Iraku, Libiji, itd., itd. Vse te intervencije so bile začete v »obrambo« demokracije – in kakšne so te dežele danes?! Kakšen je vaš interes, gospa Fajonova, da pošiljamo oklepnike v Ukrajino? Se zavedate, da bo v vsakem teh oklepnikov v tednu dni umrlo 3 – 5 mladeničev? Ali pa le ne upate javno povedati: ne moremo drugače, ZDA so ukazale, Slovenija ne more sama plavati proti toku mednarodne kolaboracije, ki jo diktirajo nekakšni »ameriški interesi v Ukrajini«, o katerih je govoril g. Biden?

Nujno je, da demokratične države, ki niso ujete v lastne hegemonizme in egoistične interese, prevzamejo iniciativo in zahtevajo pogajanja (ZDA in VB tega zaradi lastnega imperialističnega vzorca mišljenja pač ne zmoreta, Francija pa tudi težko). Najprej kot prekinitev ognja na obstoječih razmerjih, nato kot priznanje novih geostrateških dejstev. Če dejansko obstoji možnost, da Ukrajina ostane celovita v dosedanjih mejah (kar pa je zelo malo verjetno), potem se ta možnost skriva v pogajanjih, ne v vojni. Pri tem je ukrajinski zahtevi za celovitost ozemlja povsem enakovredna zahteva Rusov, živečih v Donskem bazenu, po suverenosti in pravici do samoodločbe. Še pomnite tovariši, slovensko osamosvajanje?!

Išče se torej država ali njen voditelj, ki bo imel dovolj poguma, da bo dvignil glas in rekel: Dovolj morije. Mi se tega ne gremo več. Ne bomo več pošiljali orožja v Ukrajino, ne priznamo več sankcij proti Rusiji. Je taka država lahko Slovenija? Je lahko dr. R. Golob golob miru?

Čas je torej, da takoj zahtevamo prekinitev vojne. Vse ostalo so umazane igre hegemonističnih držav, ki povsod razglašajo svoje posebne interese. S pravico močnejšega in lakomnejšega.

Emil Milan Pintar

Prešernova cesta 42

1230 Domžale